

решително повдигат завесата над една тема, която до рухването на комунистическия блок и разпадането на Съветския съюз беше табу, непроницаема за мнозинството от изследователите и достояние само на един много тесен и внимателно селектиран кръг от доверени партийни историци. Ако трябва да ги опиша въз основа на тези нови документи и с езика на съвременното информационно общество, идеологията и дейността на Коминтерна са софтуерът на съветската външна политика, а пък съветската държавна машина в лицето на нейните явни и тайни институции е хардуерът на световната пролетарска революция. Истинската стратегия и тактика на Коминтерна се кове в Обединеното държавно управление при Съвета на народните комисари (т.е. в прочутото със зловещата си слава ОГПУ, наследника на ЧК и предтечата на КГБ), в Разузнавателното управление на Червената армия (Разведупра), в Политбюро на ЦК на Руската комунистическа партия (б), в Народния комисариат на външните работи, в дипломатическите представителства на Съветския съюз. Вземите там решения после се обличат в идеологическа маскировка от Коминтерна, а комунистическите партии, които са само негови секции, на практика действат като органи на военното и политическото разузнаване на Съветския съюз, като продължение на неговата външна политика с други средства и методи. Така се създава и функционира една могъща свръхцентрализирана машина за шпионаж, тероризъм и агресия, която се опитва да пренареди действителността в съответствие с догмите на една утопична идеологическа доктрина и в интерес на един нов и всеподчиняващ империализъм – империализма на тоталитаризма.

Въз основа на тези документи може да се направи, и всъщност вече е направен от учените, които са ги издали или са работили с тях, пространен анализ на основните принципи или столери на съветската външна политика по отношение на Европа, Балканите и Македонския въпрос в частност. Най-важният сред тях, нещо като ключ за разбиране и дешифриране на тези сложни процеси, е, че в който и да е период и по който и да е въпрос съветската външна политика може да се разбере само ако се погледне през призмата на съветския държавен интерес. Или както е казал Сталин на 17-ия конгрес на РКП (б): „Съветският съюз в своята външна политика не се ориентира към никоя друга държава – било Германия, Франция или Великобритания. Външната политика на Съветския съюз винаги е била насочена към Съветския съюз и само към него“.

Ето, това е същността на империализма на тоталитаризма на XX в., която го отличава от класическия феномен на предходното столетие. Свързан генетично с европейската християнска цивилизация, буржоазният импе-